

Интернационална школа на Златния Розенкойц

Послание № 2

Себепознание и познание на света

Това е второто послание, в което се обясняват принципите, лежащи в основата на нашата работа.

Духовната школа на розенкойцерите и нейната работа могат да бъдат поставени под един съдържателен символ: Розата и Кръста. Това е кръст, в чиято точка на пресичане – се намира роза, или пъпка на роза. Това е дъвен символ, който се споменава например в “Божествена комедия” на Данте, както и в стихотворението “Тайните” на Гьоте.

Кръстът е символ на човешката личност. Когато човек се изправи и вдигне ръцете си встрани, той образува кръст. Това означава, че чрез своите интереси и потребности човекът е “вкоренен” в почвата на суровата ежедневна реалност (основата на кръста), работи с ръцете си по хоризонталата за задоволяване на своите желания, и се стреми към напредък и усъвършенстване (върхът на кръста сочи нагоре). Неговото съзнание съответства на това състояние.

В центъра на човешкото същество се намира “Розата” – точката на докосване с Универсалната истина, със света на Духа. От тази точка на докосване, на контакт, от време на време в нас се надигат въпроси относно смисъла на живота и предопределението на човешкото съществуване. В човека говори Универсалната истина, той усеща, че животът му е вплетен в много по-комплексни взаимовръзки от тези на ежедневието, защото в тази Роза се намира – както в едно семе, в един Духовен атом – цял един свят, светът на вечния Дух. Сега Розата в нас е още затворена. Това, което възприема Духовното, е още латентно, недействащо. Ако обаче човек осъзнае Универсалната истина и тя оживее в него, тогава Розата се разтваря на Кръста. Всички възражения и предразсъдъци, всички досегашни заблуди в човека постепенно изчезват.

Така Универсалната истина на Духа променя човека. Неговата стара воля, неговата стара мъдрост и неговото старо действие правят място на една нова воля, на една нова мъдрост и едно ново действие, намиращи се в съответствие с Духа.

Старата личност се променя и Кръстът придобива нов смисъл. Той става символ на Новия, на истинския човек, който отново става Божи образ и подобие. Кръстът все още стои забит в почвата на ежедневната реалност, защото и Новият човек е реалист, обаче нови вертикални потоци “отгоре”, от Духовния свят, променят неговия мироглед. С разперените си ръце той разпръсква силите от Духовния свят в преходния, за да го промени.

Непреходното, което действа в отделни хора и в човечеството като цяло, може да бъде обозначено като Христовата сила. Тя в никакъв случай не е свързана единствено с християнството. Тази Христова сила действа навсякъде по света, независимо от това към коя религия се числят хората. Тя самата е Универсалното учение и силата ѝ, действаща във възприемчивите за нея хора, винаги е намирала израз в различните религии и мистерийни школи.

За духовен основател на Духовната школа на розенкройцерите се счита Християн Розенкройц. Малкото име Християн означава, че тази школа работи с Универсалната Христова сила, която обгръща и прониква цялото човечество, една прекрасна Роза на кръста на преходното.

Така във името Християн Розенкройц се съдържат и състоянието, и Пътят на човека. В природния, преходния човек действа непреходното, Христовата сила. Целта на човешкия живот и неговото предопределение е да развие скритата в него, като в семе, истина на Духа до едно съзнание, от което да може да живее. Чрез това преходното изцяло се променя. Това са принципите, които лежат в основата на работата на Духовната школа на розенкройцерите. От съзнанието, отправено изцяло към земния свят, човекът трябва да достигне до едно Христово съзнание. Това означава, че в човека има два вида съзнание: едното е отправено към преходния свят и се определя от неговите интереси и потребности, а другото – съзнанието на духовния свят, отправено към Универсалната истина. Засега ние притежаваме само първото съзнание.

Какво е необходимо за постигане на второто съзнание, което единствено може да подари на човека истинско щастие и хармония? За това е необходимо себепознание и познание на света. Изискването: “Човече опознай себе си!” трябва да бъде изпълнено, ако човек желае да стигне до Универсалната истина. То е в сила от най-древни времена на човешкото развитие.

За да се върви по този път на себепознание, е необходимо основно разбиране, прозрение:

първо, на нашето собствено същество;

второ, на света, в който живеем;

трето, на състоянието, в което се намираме тук;

четвърто, на фундаменталните причини за тъмнината и многобройните страдания на земята.

Можете ли да дадете обективни отговори на следните въпроси: Знаете ли кой сте в действителност? Знаете ли какво сте? Откъде идвате? Защо сте на земята? Какво се случва с вас след живота на земята? Това са пет въпроса, които повечето хора подсъзнателно избягват от страх и предпочитат да предоставят отговорите на други инстанции. Пътят към истината обаче минава през средата на собственото себе и този път трябва да се извърви от всеки, който желае да достигне целта.

Към петте поставени от нас въпроси, лесно могат да бъдат добавени още много други, например: Какво всъщност е животът? Откъде идва този свят? От какви сили е произлязъл? Какви сили го поддържат и до кога?

Забелязвате ли, че не можете да дадете обективен отговор на всичките тези въпроси? И въпреки това усещате, че трябва да има отговор! Този отговор е толкова могъщ в простотата си, че комплицираният човешки ум напразно го търси. Само онзи, който се обърне към живата истина, който се отвори за нея и по този начин осъзнае заблудата на този свят, намира отговор. Тогава човек става едно със света на Духа, осъзнава неговите сили и закони и получава отговор на всичките тези въпроси.

Освобождаващата истина извира от праосновата на всичко съществуващо, от извора на всички неща, които съдържа Битието. Затова старите розенкройцери казваха: “Който иска да стигне до златото на истината, трябва да започне със златото.” Разбирате ли тази символика? Ако човек не носеше истината в съществуването си, той не би я търсил, нито би предполагал че съществува. Следователно в нас трябва да се намира скрит един кълн, който ни подтиква да търсим истината. Това е златото, което носим. И затова в Евангелието се казва: “Царството небесно е вътре във вас”.

Другите религии също говорят за кълн. Източните религии го наричат “безценната перла в лотосовия цвят”, теософията чрез Елена Блаватска говори за последния остатък от първоначалното Божествено състояние, а Иисус сравнява този кълн със синапено семе (Евангелие на Марко 4:30-32). Казано по друг начин, това е Розата на сърцето, закрепена в средата на Кръста, която при повечето хора е все още затворена. Розенкройцерите казват на съвременен език, че в центъра на цялостната човешка система вибрира “атомът на Духовната искра”. В този атом се съдържа всичко, което е необходимо, за възстановяването на първоначалния Божествен човек.

Това първоначално същество трябва да бъде събудено в човека. Само така падналият природен човек може да осъзнае истинската си човешка същност и да се освободи от заблудата и илюзията. Духовната школа на Златния Розенкройц желае да покаже на търсеция Пътя към осъзнаване на истинския човек.

В какво се състои първата крачка към осъзнаването на тази истина? В премахването на заблудата, че светът на явленията е истинският свят, абсолюта. Защото това не е вярно. Всъщност, нашият свят не е истински, той е относителен. Нищо в този свят не е постоянно. Всичко подлежи на упадък, разруха и смърт. Защото каквито и ценности да търси човек, каквото и да опитва, нищо не е сигурно, нищо не остава постоянно! Притежания, богатство, известност, власт, уважение, слава, обществено положение, здраве, щастие – всичко преминава! Колкото и да се стреми човек в културно, социално, религиозно или научно отношение към най-благородни цели, нищо няма да го ползва. Накрая всичко изчезва. Всичко намира своя закономерен край!

Защо закономерен? Защото в този свят всичко е подчинено на закона за причината и следствието, на една двуполюсна закономерност, при която раждането и смъртта образуват едно единство. Още в самото начало краят е предопределен. Затова нищо в този свят не може да бъде утвърдено завинаги и опитът, това да се постигне въпреки всичко, е причината за всички страдания.

Търсещият човек ще разбере колко нелогични, чужди и абсурдни са тези опити в основата си. Това са само сенки, които човекът гони. Те идват и си отиват, изчезват там, откъдето идват, т.е. в нищото. Така е с всички неща, така е и със земния човек. Това е абсурдното, измамното в човешкото битие, че той се мъчи и изхабява за нищо. Живее в свят на заблуда, в едно мнимо съществуване, в свят на илюзии. Той не знае и не може по друг начин и се е примирил с това. Неговото ограничено биологично съзнание е насочено към преходните неща. Това съзнание не може да му бъде водач по Пътя към истината. Целият “живот от тази страна на гроба” е илюзия, ако човек вярва, че може да постигне тук нещо постоянно.

Може ли човек, както му обещават много религии, да се надява на вечно щастие в отвъдния свят? Може би и вие вярвате в един такъв по-нататъшен живот на небето или в ада? Търсещият истината човек ще разбере, че хората се заблуждават, както по отношение на същината на този свят, така и в представите си за отвъдния свят и финоматериалните останки на човека, които попадат там след загубата на грубоматериалното тяло. Тези останки не живеят вечно в отвъдния свят. Те също се разлагат, докато цялата личност, заедно с нейното себесъзнание, изчезне от цялостната система на човека – от микрокосмоса. Така както раждането на човека в грубоматериалното тяло накрая води до смъртта, така и животът във финоматериалните тела в отвъдния свят има начало и закономерен край. Този свят не е вечен, не е рай, а една сфера, в която финоматериалните тела и качества на смъртната личност се разпадат.

Това, което остава от човека от този свят и от отвъдния свят, е само микрокосмосът, с най-често още неразвита Духовна искра и кармата, т.е. жътвата – това е жизненият опит на всички личности живели досега в този микрокосмос.

Затова обичайната вяра във вечен живот в отвъдния свят е заблуда. Предполагаемият вечен живот в отвъдното, както се изживява и описва от чувствителни личности, е също както на земята едно временно пребиваване, дори нещо повече – едно ново умиране и разлагане. Двата свята на диалектиката – този свят и отвъдният – образуват двете половини на един природен порядък с мним живот в непрекъснат кръговрат от раждане и смърт.

Тук нашата тема засяга понятието реинкарнация, върху която ще се спрем по-подробно в отделно послание. Така кръговратът на човешкия живот се затваря в тези две сфери. Тук и отвъд – този двоен свят е нашата земна природа и в тази природа човекът се лута и търси изход. Но какво всъщност търси, той не знае! Само дълбоко в себе си долавя, че е изгубил нещо. Може би разбира, че не е първоначалният Божествен човек, който говореше с Бога, който познаваше Бога, така както и той самият бе познат от Бога.

За осъзнаването на търсеция човек е важно да знае, че в свещените писания на всички времена за света, в който живеем, винаги се е говорело като за потъналия, падналия свят. Иисус Христос например казва: “Моето Царство НЕ Е от този свят.” Следователно, трябва да съществува един друг свят, едно друго Царство! Къде може да е то? Същите свещени писания свидетелстват, че този свят, това друго Царство, се намира “вътре в нас” и че не може да се види отвън. (Евангелие на Лука 17:21)

Тук отново срещаме указанието за “безценната перла в лотосовия цвят”, за синапеното семе на Иисус, за Розовата пъпка на розенкройцерите и Духовната искра на съвременната Духовна школа. Хората обикновено не знаят нищо за това. Те са глухи и слепи – слушат, но не чуват, гледат, но не виждат. Тяхното съзнание е капсуловано и пленено в една абсолютна заблуда, в една непрогледна тъмнина. Напълно са откъснати от “знанието от първа ръка”, от непосредственото възприемане на Божествения свят, света на Светлината, изпълваща цялата вселена.

Може би сте в състояние да почувствате целия драматизъм, с който се отличава състоянието на земния човек. Макар че чрез своеволието си падналото смъртно човечество се е отделило от Твореца и Неговия космически план преди еони време, въпреки това то живее и съществува чрез жизнената сила на Твореца. Човечеството обаче злоупотребява с тази сила за свои лични цели. Това е причината за последващата го смърт. Ако човек отново би се обърнал към Твореца си с думите: “Господи, да бъде Твоята Воля!”, тогава би се появила възможността да се премахне разделението с Вселената, той да напусне природата на смъртта и отново да започне разумно

да използва дарената му от Твореца жизнена сила.

Да повторим още веднъж: що се отнася до нашата най-съкровена същност, ние сме създадени по Божи образ и подобие. Съвършеният човек се намира в нас като семе и желае да се развие. От това семе, от тази пъпка на Роза в сърцето непрекъснато се излъчват сили, които ни подтикват към осъществяване на Божия Образ. Ние можем позитивно да оползотворим тези сили. Ако реагираме на тях правилно, постепенно стигаме до познанието на Универсалната истина и започваме да живеем от нея. В нас се появява един Нов човек, в нас възкръсва истинският човек, този, който е едно с Духа. Това е ЕДНАТА възможност, Пътят, който се представя и посочва от Духовната школа на розенкройцерите.

Другата възможност е да продължаваме да злоупотребяваме с движещите ни сили, както досега, и да ги използваме за собствени цели и желания според нашата лична истина. Тогава ние не се намираме в хармония с основните закони на вселената и последиците са болести, страдания и накрая неминуема смърт. Ние все повече се заплитаме в нашите грешки и техните последствия – кармата. Нашето падение от райското състояние, от хармонията с Духа, продължава с всеки изминат ден.

Така първичната, фундаменталната сила движи човека или към възкресение, или към едно още по-дълбоко падение. До възкресение стига човек, чийто вътрешен копнеж го тласка към истинския живот, а обновеното му съзнание го води по Пътя на освобождението и истинската мъдрост. Тук става дума за процеса, към който Духовната школа на Златния Розенкройц призовава хората. Ако човек отново започне да живее според Духовния ред, той коригира собствените си грешки, отклоненията от Духовния ред – кармата. Така той погасява кармичната си вина.

И колкото повече хора вървят по този Път в единство и свързаност, с толкова по-голяма сила ще бъдат привлечани и други търсещи, съзрели за този процес. Така ученикът, вървейки по Пътя, изплаща своята карма, защото силата, освобождаваща се по този начин, помага и на други. Това е законът на безличната Любов, който стои в основата на работата на Братството на Живота за спасението на човечеството.

Така вие по-добре ще разберете нашето старание да формираме една група от хора, които отново са събудили вътрешното си ядро и по този начин са станали светлина за страдащото човечество. Едно ново Братство ще се образува като освободителна възможност за всички, които поради това, че притежават праспомена, живеят във вътрешна нужда и търсят изгубеното. На всички, които чувстват вътрешен копнеж отново да се обединят с Божественото начало, сега може да се помогне.

Вашите приятели от Школата на Златния Розенкройц.